

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Magdy Blaťákové a soudců JUDr. Vladimíry Novákové a Mgr. Miroslava Vokouna v exekuční věci oprávněného **Ing. Martina P.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem se sídlem Brno, tř. Kpt. Jaroše 1844/28, proti povinným **1) Ervinu S.**, nar. xxx, bytem xxx, **2) Ing. Jiřímu Š.**, nar. xxx, **3) Ing. Miroslavu H.**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeným JUDr. Hanou Sukovou, advokátkou se sídlem Praha 2, Pod Slovany 14, o zastavení exekuce, k odvolání povinného 1), 2), 3) proti usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 24. 8. 2016, č. j. 51 EXE 3541/2011-665,

t a k t o :

I. Usnesení okresního soudu **se** v napadené výrokové části týkající se zastavení exekuce v rozsahu částky 4.200.000 Kč **potvrzuje**.

II. Oprávněný **je povinen** zaplatit povinným na nákladech odvolacího řízení částku 34.226 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokátky JUDr. Hany Sukové.

O d ů v o d n ě n í :

Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 24. 8. 2016, č. j. 51 EXE 3541/2011-665 exekuci nařízenou usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 2. 2011, č. j. 51 EXE 3541/2011-16 v rozsahu částky 4.200.000 Kč zastavil a ve zbývající části návrh povinných na zastavení exekuce zamítl.

Proti tomuto usnesení, a to výslovně proti výrokové části týkající se zastavení exekuce v rozsahu částky 4.200.000 Kč, podal včasné odvolání oprávněný. Namítal, že jsou dány odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. (soud prvního stupně nepřihlédl k odvolatelem tvrzeným skutečnostem), § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. (soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním) a dále, že je naplněn odvolací důvod uvedený v ustanovení § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. (rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci). Odvolatel především poukázal na usnesení Nejvyššího soudu ČR, který zrušil předchozí rozhodnutí nižších soudů a uložil okresnímu soudu, aby se zabýval tvrzením povinných o údajném zajišťovacím účelu směnky, přičemž důkazní břemeno k prokázání tohoto tvrzení je výlučně na straně povinných. K výzvě soudu prvního stupně k označení důkazů k prokázání tvrzení o zajišťovacím účelu směnky povinní reagovali pouze tak, že zopakovali svá dřívější tvrzení o údajném zajišťovacím účelu směnky, aniž by uvedli jakékoliv nové skutečnosti týkající se jimi tvrzeného charakteru a účelu směnky či navrhli jakékoliv nové důkazy k prokázání svých tvrzení. Povinní tedy v opakovaném řízení před soudem prvního stupně označili k důkazu pouze své účastnické výpovědi, čímž neunesli důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení o zajišťovacím účelu směnky. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného usnesení nesprávně uvedl, že povinní od počátku tvrdili, že směnka byla zajišťovací ke smlouvě o půjčce, což je v přímém rozporu se spisovou dokumentací a provedenými důkazy. Tuto skutečnost lze demonstrovat na srovnání příslušných pasáží z návrhu povinných na zastavení exekuce, které vyplývají z obsahu spisu (návrh povinného 1/ na zastavení exekuce ze dne 13. 4. 2011, návrh povinného 2/ na zastavení exekuce ze dne 12. 4. 2011 a návrh povinného 3/ na zastavení exekuce ze dne 18. 4. 2011), v nichž povinní netvrdili existenci směnky a tedy ani zajišťovací účel předmětné směnky, naopak tvrdili zajištění půjčky formou notářského zápisu s přímou vykonatelností namísto zástavního práva k nemovitým věcem. Odvolatel rovněž nesouhlasil se závěry soudu prvního stupně uvedenými v odůvodnění napadeného usnesení ve vztahu k rozdílu mezi částkou uvedenou v notářském zápise (4.500.000 Kč) a směnečnou sumou uvedenou ve směnce (4.450.000 Kč). Soud prvního stupně vychází z toho, že půjčka byla poskytnuta ve výši 4.200.000 Kč, ačkoliv v řízení bylo prokázáno, že půjčka byla poskytnuta ve výši 4.500.000 Kč. Ostatně i Nejvyšší soud ČR ve svém zrušovacím usnesení uvedl, že v projednávané věci vyplývá ze skutkových zjištění, že částka 4.500.000 Kč sice nebyla předána způsobem popsáním v notářském zápise předem, ale v hotovosti při jeho sepisu. Soud prvního stupně uvedl, že neuvěřil tvrzení oprávněného, že důvodem vystavení směnky byla skutečnost, aby mohl po povinných vymáhat případnou náhradu škody spojenou s poskytnutím půjčky. Předně je třeba konstatovat, že toto tvrzení oprávněného neuvádí soud prvního stupně zcela správně neboť, jak je zřejmé z mnoha přípisů, které tvoří součást soudního spisu, oprávněný od počátku uvádí, že důvodem vystavení směnky byla náhrada nákladů oprávněného vzniklých mu ještě před vstupem do projektu, které oprávněný nehodlal nést sám, nikoliv tedy náhrada škody spojená s poskytnutím půjčky, jak uvádí soud prvního stupně. Skutečnost, že do dne vystavení směnky oprávněný s povinnými jednal o možném vstupu oprávněného do projektu, je tedy v zásadě mezi stranami nespornou a není tak zřejmé, z čeho soud prvního stupně vychází, když uvádí opak. Ve světle výše uvedených skutečností je pak naprosto logické, že oprávněný, kterému byl nabízen vstup do projektu, nechtěl své náklady spojené s jeho potenciálním vstupem do projektu nést sám (když zejména bylo nezbytné zajistit značné finanční prostředky, se kterými oprávněný nedisponoval) a právě za tímto účelem byla vystavena předmětná směnka. V souladu s žádostí povinných o vstup oprávněného do projektu musel oprávněný v rámci své přípravy na vstup aktivovat značný

finanční obnos, který v době, kdy se z důvodu neustále se měnících podmínek oprávněný rozhodl do projektu nevstoupit, dosahoval částky kolem 25.000.000 Kč, tudíž s tím související náklady vzniklé na straně oprávněného byly značné. Je tedy dle oprávněného zřejmé, že namísto zástavního práva bylo účastníky smlouvy o půjčce zvoleno zajištění ve formě notářského zápisu s přímou vykonatelností. Směnka k zajištění půjčky nesloužila, přičemž závěr soudu o opaku není ničím podložený a je v rozporu s tvrzením jak oprávněného, tak samotných povinných. Důkazy účastnickým výsledkem povinných byly provedeny v rozporu s ustanovením § 131 odst. 1 o. s. ř. a i pokud by tyto důkazy byly provedeny v souladu s občanským soudním řádem, vzhledem k nízké důvěryhodnosti povinných při jejich opakovaných výpovědích by k těmto důkazům nemělo být soudem prvního stupně přihlíženo. V rámci shrnutí odvolacích argumentů oprávněný uvedl, že povinni prokazovali své tvrzení o zajišťovacím účelu směnky pouze svými vlastními účastnickými výpověďmi. Takovýto postup akceptovaný soudem prvního stupně dle oprávněného nemůže obstát, když značně ulehčuje důkazní břemeno povinných, a zasahuje tak do rovnosti stran a procesního postavení oprávněného. Povinni tak dle oprávněného neunesli důkazní břemeno k prokázání svého tvrzení o zajišťovacím účelu směnky. Soud prvního stupně tedy neměl důvod změnit své dřívější opakovaně judikované právní stanovisko k problematice účelu směnky, když tato změna nebyla podložena způsobilými skutkovými tvrzeními povinných a relevantními důkazy. Z těchto důvodů oprávněný navrhoval, aby krajský soud usnesení okresního soudu změnil a návrh povinných na zastavení exekuce nařízené usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 2. 2011, č. j. 51 EXE 3541/2011-16 zamítl v celém rozsahu.

Povinni v písemném vyjádření k odvolání oprávněného navrhli, aby usnesení okresního soudu v odvoláním napadené části bylo jako věcně správně potvrzeno. Odvolací argumentaci oprávněného označili za irelevantní, neboť oprávněný se v podaném odvolání nezabývá zdůvodněním směnečného penízu co do jeho výše, ani datem splatnosti směnky. Právě toto zdůvodnění mohl a měl oprávněný přednést před prvoinstančním soudem, který se zabýval naposledy v návaznosti na rozhodnutí NS ČR právě předmětnou směnkou, a to zejména ke zjištění jejího druhu, když kategorizace směnky závisí právě na posouzení jak výše směnečného penízu, tak termínu splatnosti směnky. Oprávněný tím, že nesouhlasil s tím, aby byl jako účastník řízení opětovně vyslechnut k dokazované skutečnosti, se připravil o možnost vyvrátit veškeré pochybnosti v dané věci. Dle tvrzení povinných směnka byla jistícím instrumentem ve vztahu k peněžité půjčce, (i když se směnečný peníz nepatrně liší od částky zapůjčené, což lze oprávněně považovat za záměr vedoucí k tomu, aby předmětná směnka byla chápána jinak, než jako jistící dokument). Termín splatnosti směnky je shodný s termínem splatnosti půjčky a je nutno znovu poukázat na skutečnost, že v dané době, tedy v době do splatnosti směnky nemohla žádná škoda oprávněnému vzniknout. Pokud by tedy směnka byla nikoliv jako jistící dokument, ale dokument, na základě kterého by měla být zhojena škoda vzniklá oprávněnému z titulu nerealizace společného obchodního případu s povinnými, (když v době vystavení směnky ještě taková realizace nebyla předmětem jednání mezi účastníky), potom by bylo na místě, aby oprávněný žaloval na zaplacení směnečného penízu, když zapůjčená částka mu byla vrácena. Současně je nutno poukázat na skutečnost, že rozhodnutí oprávněného o nerealizaci společného obchodního případu s povinnými bylo čistě jeho rozhodnutím, aniž by bylo zaviněno třetími osobami, naopak tímto rozhodnutím způsobil oprávněný škodu povinným.

Podané odvolání bylo projednáno podle občanského soudního řádu a exekučního řádu platného do 31. 12. 2012, když ve věci bylo napadené rozhodnutí vydáno po řízení zahájeném dne 9. 2. 2011 a provedeném podle dosavadních právních předpisů (článek IV. zákona č. 396/ 2012 Sb., kterým byl novelizován zákon č. 120/2001 Sb., exekuční řád).

Protože odvolání oprávněného směřovalo proti usnesení okresního soudu, které bylo vydáno po jednání, krajský soud k projednání odvolání nařídil odvolací jednání (ustanovení § 269 odst. 2 o. s. ř.).

Po zjištění, že odvolání proti usnesení okresního soudu bylo podáno osobou k tomuto úkonu oprávněnou a po zjištění, že podané odvolání obsahuje všechny podstatné náležitosti, včetně způsobilého odvolacího důvodu (ustanovení § 205 odst. 2 písm. b/, e/ a g/ o. s. ř.), krajský soud přezkoumal usnesení okresního soudu v odvoláním napadené výrokové části týkající se zastavení exekuce v rozsahu částky 4.200.000 Kč, v uvedeném rozsahu přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo (ustanovení § 206, § 212 a § 212a odst. 1, 2 a 5 o. s. ř.) a dospěl k závěru, že odvolání oprávněného důvodné není. Krajský soud konstatuje, že vady uvedené v ustanovení § 212a odst. 5 o. s. ř. se z obsahu spisu nepodávají a zjištěny nebyly. Po procesní stránce se soud prvního stupně nedopustil žádných procesních vad, které by zakládaly zmatečnost (§ 229 odst. 1, 2 písm. a/, b/ odst. 3 o. s. ř.) a odvolací soud nezjistil ani jiné vady, které by mohly přivodit nesprávnost rozhodnutí ve věci.

Z obsahu spisu vyplývá, že jde o exekuční řízení podle zvláštního zákona č. 120/2001 Sb., exekučního řádu. K návrhu oprávněného Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 15. 2. 2011, č. j. 51EXE 3541/2011-16, ve spojení s usnesením Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 29. 6. 2011, č. j. 40Co 394/2011-75, nařídil exekuci podle vykonatelného notářského zápisu sepsaného JUDr. Milanem Šmidrkalem, notářem v Brně, dne 17. 1. 2008 pod č. j. NZ 19/2008, N 20/2008 k uspokojení pohledávky oprávněného vůči povinným 1), 2) a 3) ve výši 4.500.000 Kč, přičemž povinnými 1), 2) a 3) jsou zavázáni společně a nerozdílně a pro náklady exekuce, které budou v průběhu řízení stanoveny a provedením exekuce pověřil Mgr. Vojtěcha Jaroše, soudního exekutora, Exekutorského úřadu Znojmo, se sídlem Rooseveltova 2, Znojmo. Současně povinným uložil povinnosti při nakládání s majetkem a konečně zamítl návrh oprávněného, aby soud nařídil proti povinným 1), 2) a 3) exekuci i pro vymožení specifikovaného úroku z prodlení. Dle vyznačené doložky usnesení o nařízení exekuce nabylo právní moci dne 5. 8. 2011.

Povinnými se svými návrhy ze dne 11. 4. 2011, 12. 4. 2011 a 18. 4. 2011 domáhali odkladu a zastavení exekuce s odůvodněním, že exekuční titul - notářský zápis JUDr. Milana Šmidrkala ze dne 17. 1. 2008, č. j. NZ 19/2008, N 20/2008 obsahově neodpovídá skutečným hmotněprávním ujednáním mezi oprávněným a povinnými a že vymáhaná pohledávka byla povinnými uhrazena před podáním návrhu na nařízení exekuce.

Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 18. 1. 2012, č. j. 51 EXE 3541/2011-177 (prvním v pořadí) zamítl návrh na zastavení exekuce (výrok I.) i návrh na její odklad (výrok II.).

K odvolání povinných proti výroku I. (o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce) Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci usnesením ze dne 30. 8. 2012, č. j.

40 Co 418/2012-211 usnesení soudu prvního stupně v napadeném výroku zrušil a věc v uvedeném rozsahu vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Soud prvního stupně poté usnesením ze dne 14. 6. 2013, č. j. 51 EXE 3541/2011-317 opětovně návrh na zastavení exekuce opětovně zamítl. K odvolání povinných krajský soud usnesením ze dne 20. 12. 2013, č. j. 40 Co 736/2013-374 usnesení soudu prvního stupně potvrdil.

K dovolání povinného 1) a povinného 3) byla věc předmětem přezkumu Nejvyšším soudem ČR, který usnesením ze dne 22. 7. 2015, č. j. 26 Cdo 4188/2014-508 usnesení Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 20. 12. 2013, č. j. 40 Co 736/2013-374 a usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 14. 6. 2013, č. j. 51 EXE 3541/2011-317 ve vztahu k povinným 1) a 3) zrušil a v tomto rozsahu věc vrátil Okresnímu soudu v Olomouci k dalšímu řízení s dovětkem, že i když se rozhodnutí dovolacího soudu vztahuje pouze na dovolatele (povinné 1/ a 3/), lze řízení ve smyslu § 269 odst. 1 o. s. ř., případně zastavit i ve vztahu k povinnému 2).

Nejvyšší soud ČR v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že v projednávané věci vyplývá ze skutkových zjištění, že částka 4.500.000 Kč sice nebyla předána způsobem popsaným v notářském zápisu předem, ale v hotovosti při jeho sepisu, a proto označil za správný závěr odvolacího soudu, že tím došlo k reálnému uzavření smlouvy o půjčce dne 17. 1. 2008 a že notářský zápis je vykonatelný. Současně však vyjádřil nesouhlas se závěrem odvolacího soudu, který dovodil, že kauzální námitky povinných uplatněné v exekučním řízení proti účelu směnky jsou právně bezvýznamné. Nejvyšší soud ČR uvedl, že odvolací soud nezohlednil skutečnost, že povinní neměli možnost uplatnit své kauzální námitky v řízení o povinnosti zaplatit ze směnky, protože žádné takové řízení neprobíhalo. Zjištění účelu směnky je navíc zásadní pro objasnění vykonatelnosti exekučního titulu, tedy jinak řečeno, pro objasnění otázky, zda exekuce není ve smyslu § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. nepřípustná.

Nejvyšší soud ČR odkázal na ustálenou judikaturu soudů (např. rozsudek NS ČR ze dne 22. 8. 2002 sp. zn. 25 Cdo 1839/2000, který byl uveřejněn pod č. 59/2004 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek), dle níž je směnka obvykle definována jako dlužnický dokonalý cenný papír, jímž za předpokladu splnění přísných formálních náležitostí vzniká přímý, bezpodmínečný, nesporný a abstraktní závazek určité osoby zaplatit majiteli směnky v určitém místě a čase stanovenou peněžitou částku. I když se vystavení směnky zpravidla opírá o určitý důvod (kauzu), vzniká ze směnky specifický (směnečný) právní vztah, jehož abstraktní charakter tkví v tom, že právní důvod (kauza) není pro jeho vznik významný a ze směnky nevyplývá. Směnečný závazek je přitom zcela samostatný a oddělený od případného závazku, který byl důvodem jeho vzniku. Vzhledem k tomu, že zákon nerozlišuje jednotlivé druhy směnek (právní teorie vymezuje rozdíly mezi směnkami pro soluto, pro solvendo a směnkami zajišťovacími), je třeba také v případě tzv. směnek zajišťovacích dovodit, že nejsou akcesorickým závazkem ve vztahu k závazku jinému (jde o prostředek zajištění a nikoliv o zajišťovací závazek). Okolnost, že podle dohody účastníků je účelem směnky zajistit splnění určitého závazku, se pak projeví v okruhu tzv. kauzálních námitek, jimiž se dlužník ze zajišťovací směnky může bránit povinnosti ze směnky plnit. Z povahy zajišťovací směnky dále vyplývá, že plnění na zajišťovací směnku (na rozdíl od plnění z titulu ručení nebo od uspokojení věřitele z výtěžku zpeněžení zástavy) nezaniká zajištěná pohledávka

a stejně tak plněním na zajištěnou pohledávku nezaniká pohledávka ze zajišťovací směnky (poukaz Nejvyššího soudu ČR na právní názor vyjádřený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu, ze dne 28. 8. 2008 sp. zn. 28 Odo 1141/2006, který byl uveřejněn pod č. 77/2009 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek). Zajišťovací směnka má svůj vlastní právní osud, samo plnění na zajišťovací směnku neznamenaá zánik zajišťovaného závazku. Okolnost, že šlo o směnku zajišťovací a že tedy věřiteli může náležet z ekonomického hlediska plnění jen jednou, se dle závěru Nejvyššího soudu ČR projeví tím, že v rozsahu proplacení zajišťovací směnky se dlužník ubrání případnému nucenému vymožení exekuční titulem přiznané zajištěné pohledávky námitkou plnění na zajišťovací směnku (poukaz na odůvodnění rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 25. 10. 2012 sp. zn. 21 Cdo 2564/2011). Byla-li exekuce nařízena, je zjištění o proplacení zajišťovací směnky důvodem pro její zastavení podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Okresní soud v Olomouci poté usnesením ze dne 24. 8. 2016, č. j. 51 EXE 3541/2011-665 exekuci nařízenou usnesením Okresního soudu v Olomouci ze dne 15. 2. 2011, č. j. 51 EXE 3541/2011-16 v rozsahu částky 4.200.000 Kč zastavil a ve zbývající části návrh na zastavení exekuce zamítl. Vázán právním názorem dovolacího soudu se exekuční soud zabýval charakterem směnky ze dne 17. 1. 2008. Krajský soud přebírá správná skutková zjištění okresního soudu, učiněná z obsahu směnky co do výše směnečné sumy a její splatnosti, jakož i z obsahu smlouvy o půjčce ze dne 17. 1. 2008, doplněná výpovědi povinných 1), 2), 3) realizovaných výlučně ke zjištění účelu směnky (č. l. 355 spisu), to vše ve vzájemných časových souvislostech. Jelikož oprávněný poté, kdy ve věci rozhodl Nejvyšší soud ČR, nesouhlasil s tím, aby byl jako účastník řízení opětovně vyslechnut k dokazované skutečnosti, tj. k účelu směnky ze dne 17. 1. 2008, jakož i k výši směnečného penízu a jeho splatnosti (§ 131 odst. 1 o. s. ř.), okresní soud proto správně vycházel ze zjištění učiněných z výsledku oprávněného realizovaného v rámci jednání před okresním soudem dne 8. 12. 2011 (č. l. 153 + 154 spisu), v němž oprávněný vypověděl, že důvodem vystavení směnky povinnými byla případná náhrada škody („fixní náklady“), kterou by oprávněný požadoval po povinných v případě, kdy nevstoupí do připraveného projektu s povinnými. Skutkovým zjištěním potom odpovídá skutkový závěr okresního soudu, že v rámci kauzálních námitek jako jediného způsobu obrany proti směnce, povinní prokázali, že směnka, kterou vystavil dne 17. 1. 2008 povinný 1), a kterou téhož dne avalovali povinní 2) a 3) byla směnka zajišťovací ke smlouvě o půjčce uzavřené mezi oprávněným a povinnými dne 17. 1. 2008. Současně nebyla prokázána skutková verze oprávněného o existenci případné škody („fixních nákladů“) vzniklé mu v případě, že nevstoupí do připravovaného projektu s povinnými, neboť ke dni vystavení směnky ze dne 17. 1. 2008 dle skutkových zjištění okresního soudu nebyla mezi účastníky uzavřena žádná dohoda o možném vstupu oprávněného do projektu s povinnými.

Podle ustanovení § 52 odst. 1 zákona č. 120/2001 Sb. (exekuční řád) nestanoví-li tento zákon jinak, použijí se pro exekuční řízení přiměřeně ustanovení o. s. ř.

Podle ustanovení § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřijatelný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat.

Exekučním titulem je v dané věci notářský zápis se svolením k vykonatelnosti sepsaný dne 17. 1. 2008 JUDr. Milanem Šmidrkal, notářem v Brně pod sp. zn. NZ 19/2008, N 20/2008, jehož účastníky byli oprávněný jako věřitel a povinní jako solidární dlužníci

a jehož obsahem je dohoda o půjčce ve výši 4.500.000 Kč a dohoda, ve které se povinní zavázali splnit pohledávku oprávněného vyplývající ze závazkového vztahu a svolili k vykonatelnosti, jestliže svou povinnost řádně a včas nesplní. Z hlediska skutkového bylo v projednávané věci zjištěno, že částka 4.500.000 Kč sice nebyla předána způsobem popsáním v notářském zápisu před jeho sepsáním, ale najednou v hotovosti dne 17. 1. 2008 při jeho sepisu. Současně bylo zjištěno, že dne 17. 1. 2008 zároveň povinný 1) vystavil směnku vlastní bez protestu na řad oprávněného na částku 4.450.000 Kč splatnou dne 15. 4. 2008, která byla avalována povinným 2 a 3) a společností Festa servis spol. s r. o., jejímž jednatelem je povinný 1) a že z účtů povinného 2) bylo na účet oprávněného uhrazeno 3.200.000 Kč dne 11. 12. 2008, 700.000 Kč dne 6. 2. 2009 a 300.000 Kč dne 6. 3. 2009.

Z obsahu provedeného dokazování vyplývá, že směnka vystavená v Brně dne 17. 1. 2008 a splatná dne 15. 4. 2008 je řádně vybavenou listinou (článek I. § 1, 2, 75 a 76 zákona č. 191/1950 Sb. směnečného a šekového ve znění pozdějších předpisů, dále jen zákon směnečný a šekový) a byla uvedena řádně do oběhu (§ 5 zákona č. 591/1992 Sb. o cenných papírech ve znění pozdějších předpisů). Ostatně ani v průběhu řízení před soudy obou stupňů povinní platnost a pravost směnky nezpochybnovali. V projednávané věci současně z obsahu spisu vyplývá, že věřitel (oprávněný) svůj nárok ze směnky neuplatnil ve směnečném řízení. Povinní proto v rámci exekučního řízení tvrdili a prokazovali zajišťovací účel směnky a výši plnění na zajišťovací směnku poskytnuté, jako důvod pro částečné zastavení exekuce dle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., vedené k vymožení pohledávky, jejíž splnění směnka zajišťovala, neboť věřiteli může náležet z ekonomického hlediska plnění jen jednou.

Podstatou odvolacího řízení tedy v souzené věci bylo, zda oprávněný má na plnění v rozsahu částky 4.200.000 Kč právo či zda je správné tvrzení povinných o tom, že proplacení zajišťovací směnky v částce 4.200.000 Kč je v tomto rozsahu důvodem pro částečné zastavení exekuce. Skutková zjištění soudu prvního stupně, na nichž založil právní závěr o existenci relevantních důvodů k částečnému zastavení exekuce v rozsahu částky 4.200.000 Kč, jsou správná a odvolací soud na ně v celém rozsahu odkazuje. Krajský soud se ztotožňuje s příslušným hodnocením soudu prvního stupně učiněným na základě zjištěného skutkového stavu, a to se závěrem, že směnka vystavená v Brně dne 17. 1. 2008 a splatná dne 15. 4. 2008 má charakter zajišťovací směnky, která byla prostředkem zajištění závazku ze smlouvy o půjčce. Pro tento závěr svědčí především skutečnost, že smlouva o půjčce byla mezi oprávněným a povinnými uzavřena dne 17. 1. 2008 a téhož dne, tedy dne 17. 1. 2008, byla vystavena v Brně směnka vlastní - bez protestu výstavcem panem Ervínem S. na řad Ing. Martina P. na částku 4.450.000 Kč se splatností dne 15. 4. 2008, která byla avalována povinným 2) a povinným 3) a současně společností Festa Service spol. s r. o., jejímž jménem jednal jednatel Ervin S. Pro závěr o tom, že se jednalo o zajišťovací směnku svědčí dále zjištění, že splatnost částky 4.450.000 Kč byla stanovena na den 15. 4. 2008, který byl současně dnem, kdy dle notářského zápisu měla nastat první splátka předmětu půjčky, a to ve výši 360.000 Kč, když poslední splátka dle notářského zápisu ze dne 17. 1. 2008 sp. zn. NZ 19/2008, N 20/2008 měla být realizována dne 29. 4. 2008, a to ve výši 180.000 Kč. Ve prospěch tvrzení povinných o zajišťovací funkci směnky svědčí i skutečnost, že zajištění půjčky zástavní smlouvou k nemovitým věcem nebylo z časových důvodů možné. Pokud jde o vyčíslení pohledávky dle vykonávaného exekučního titulu ve vztahu k částce uvedené na směnce (směnečný peníz), v podrobnostech specifikace krajský soud odkazuje na logické odůvodnění provedené soudem prvního stupně.

Je skutečností, že v řízení provedený důkaz výsledkem povinných jako účastníků řízení má jen podpůrný význam, nicméně povinní věrohodným způsobem vysvětlili podstatu svých investičních záměrů a popsali okolnosti týkající se uzavření samotné smlouvy o půjčce uzavřené mezi oprávněným a povinnými dne 17. 1. 2008. V souladu s ostatními listinnými důkazy potom hodnotí krajský soud jejich skutkovou verzi jako věrohodnou a není rozumného důvodu této nevěřit. Naopak odvolací soud shodně s okresním soudem neuvěřil tvrzení oprávněného o platební funkci směnky, která měla sloužit k pokrytí případných škod oprávněného („fixních nákladů“) v případě, že do připravovaného projektu s povinnými nevstoupí. Lze přisvědčit povinným, že v době vystavení směnky nemohl oprávněný vědět, kdy a jaká škoda mu vznikne, a je proto vyloučeno, aby směnka vystavená v Brně dne 17. 1. 2008 plnila funkci platební, tedy, že by ji bylo možné použít jako platební prostředek. Předložená směnka má zjevně zajišťovací charakter a byla-li exekuce nařízena (jak je tomu v souzené věci), je zjištění o proplacení směnky důvodem pro její (částečné) zastavení podle 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř.

Okresní soud proto postupoval správně, když na základě zjištění o proplacení zajišťovací směnky nařízenou exekuci k návrhu povinných v rozsahu částky 4.200.000 Kč na základě § 268 odst. 1) písm. h) o. s. ř. zastavil. Odvolací soud v podrobnostech odkazuje na správné skutkové a právní závěry okresního soudu, když okresnímu soudu nelze vytýkat, že by při zjišťování skutkového stavu nevzal v úvahu skutečnosti, které z provedených důkazů vyplynuly nebo že by pominul podstatné skutečnosti, které byly v řízení prokázány.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům krajský soud usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadené výrokové části týkající se zastavení exekuce v rozsahu částky 4.200.000 Kč jako věcně správné potvrdil (ustanovení § 219 o. s. ř.), když odvolateli se prostřednictvím odvolacích důvodů a jejich obsahového vyjádření nepodařilo zpochybnit správnost usnesení okresního soudu.

Podáním odvolání oprávněný nedosáhl změny usnesení okresního soudu a v tomto smyslu neměl v odvolacím řízení úspěch, je proto povinen nahradit povinným náklady odvolacího řízení. Povinným 1), 2) a 3) zastoupeným advokátkou proto náleží podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. náhrada účelně vynaložených nákladů odvolacího řízení, z nichž právní zástupkyně nárokovala písemným podáním ze dne 27. 2. 2017 mimosmluvní odměnu podle § 7 bod 6, § 11 odst. 2 písm. e) za 1 úkon právní služby ve výši 26.300 Kč, 1x režijní paušál ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3), náhradu za promeškaný čas ve výši 8 půlhodin á 100 Kč (§ 14 odst. 1 písm. a/), 21% DPH ve výši 5.754 Kč, jakož i náhradu cestovních výdajů při cestě vlakem Praha-Olomouc a zpět ve výši 1.072 Kč, tedy celkem částku 34.226 Kč. Krajský soud proto rozhodl, že oprávněný je povinen zaplatit povinným na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 34.226 Kč ve lhůtě tří dnů od právní moci tohoto usnesení, k rukám advokátky JUDr. Hany Sukové.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení je dovolání přípustné, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolání lze podat

k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u Okresního soudu v Olomouci.

Olomouc 27. února 2017

JUDr. Vladimíra Nováková
pověřený člen senátu

Za správnost vyhotovení:
Marie Libičová

JUDr. Magda Blatáková v. r.
předsedkyně senátu